

صالحی، محمدعلی
طالقانی سرود / سروده محمدعلی صالحی. -- تهران : قاضی ،
۱۳۸۴.

ص. ۱۲۸

ISBN: 964-6359-83-3

فهرست‌نویسی براساس اطلاعات فیبا.

۱. شعر طالقانی. الف. عنوان.

ص ۲۴۳ / PIR ۳۲۷۶

کتابخانه ملی ایران

۸۶۹ / ۹۱۲۵۵۰۱

م ۲۰۳۲۸ - ۸۴

نام کتاب: طالقانی سرود

ناشر: انتشارات قاضی

سروده: محمد علی صالحی

صفحه‌آرایی: مرکز کامپیوتری انتشارات قاضی

سال چاپ: ۱۳۸۴

نوبت چاپ: اول

لیتوگرافی: طیف نگار

چاپخانه و صحافی: کیانتقش

تیراژ: ۲۰۰۰ نسخه

طرح جلد: کامران

قیمت: ۲۰۰ تومان

طالباننى سرود

سروده:

محمد على صالحى

فهرست

صفحه

عنوان

۷	پیشگفتار
۹	مقدمه
۱۳	دویتی ها
۱۱۳	زبان و لهجه محلی
۱۱۵	فرهنگ لغات
۱۲۸	منابع و مآخذ

پیشگفتار:

من نه در مکتب‌خانه‌های قدیم و نه در مدارس جدید طالقان تلمذ ننموده‌ام. اما هرگاه که امتحانات مدارس تهران به اتمام می‌رسید همانند دوستانم راهی دیار اجدادی خود در طالقان می‌شدم و ۳ ماه تعطیلات را در کنار پدر بزرگ و مادر بزرگها به سر می‌بردم. روزها بازی و تفرج و رویت رفت و برگشت رમે‌های گوسفندان و همچنین تماشای مجالس تعزیه در مسجد و گهگاه بازی تعزیه با دوستان در کوچه‌ها و همچنین کمک در درو و آبیاری زمین. و خرمن‌کوبی به پدر بزرگ و تماشای مراسم عروسی و غیره. شبها نیز با چشم دوختن بر آسمان زیبا و پرستاره و شنیدن صدای مرغ حق از بالای چنار تنومند و چند هزار ساله روستا با نقل قصه‌های شبانه مادر بزرگ به خواب فرو می‌رفتم. شاید نقلها و اشعار و امثال و حکم مادر بزرگ بود که مرا با شعر آشنا نمود و با قصه‌هایی که برایم تعریف می‌نمود با داستان عزیز و نگار پیوند زد. ناگفته نماند با توجه به صوت زیبا و دلنشین پدرم که گهگاه به مناسبتی می‌خواند مرا با گوشه‌هایی از موسیقی عزیز و نگاری آشنا ساخت. در دوران نوجوانی همکاریم را با برنامه رادیویی «فرهنگ و مردم» که زیر نظر مرحوم ابوالقاسم انجوی شیرازی بود شروع نمودم و بیشتر اطلاعات بدست آورده را در اختیارشان قرار می‌دادم.

متأسفانه با گذشت زمان و پیوند خوردن با شهر و شهری شدن مردمان، بیشتر لغات، آداب و رسوم و فولکلور خاص مردم رو به فراموشی و حتی نابودی قرار گرفت و همیشه بر خود می‌دیدم که به نحوی بتوانم آداب و فرهنگ زادگاه خود را حفظ نمایم.

در سال ۱۳۶۳ به خاطر ماموریتی که برایم پیش آمد رحل اقامت را در شهر طرابلس لیبی انداختم و در این دیار، غربت و دوری از وطن باعث شد که اولین جرعه با سرودن چند دوبیتی به لهجه طالقانی که برگرفته از تاتی، گیلانی و قزوینی می‌باشد انجام پذیرفت و در مرخصی مورد تشویق تنی چند از دوستان و آشنایان اهل فن قرار گرفتم و همین امر موجب گردید که اینکار را ادامه بدهم سعی نمودم در میان اشعارم ضمن حفظ لغات طالقانی اشاره‌ای هم به آداب و رسوم منطقه داشته باشم تا در حافظه‌ها باقی بماند. متأسفانه بخاطر جابجایی، پارهای از این اشعار مفقود گردید. من هرچه از کشورم ایران و موطن اجدادیم طالقان دورتر می‌شدم مسؤولیت سرودن اشعار افزون‌تر می‌گشت.

ناگفته نماند بیشتر آثار این مجموعه بین سالهای ۱۳۶۳ تا ۱۳۸۳ سروده شده است که بیشتر این سالها را دور از وطن در کشورهای لیبی، یمن شمالی و زاین بوده‌ام. این حقیر تصمیم گرفتم که بعضی از این فرهنگ و لغات (سوهان طالقان) را در غالب دو بیتی و از زبان شخصیت‌های مختلف بسرایم که از یکنواختی نیز خارج بوده و و دین خود را برای احیاء این فرهنگ اجدادی و آن سامان دارالمومنین (طالقان) نیز انجام داده از آنجایی که هر اثری خالی از اشکال نبوده قطعاً این دفتر از این قاعده مستثنی نیست و امیدوارم اهل فن با دیده اغماض به آن نگریسته و یاریم نمایند.

در خاتمه یادآوری می‌نمایم که با همیاری شما فرهیختگان و فرهنگ دوستان، فرهنگ جامع لغات منطقه را گردآوری و در اختیار علاقمندان قرار دهیم پیشاپیش دست یکایک آن عزیزان را می‌فشارم.

به امید آن روز

محمدعلی صالحی طالقانی

۱۳۸۴